

Afgjørelse, som Folket kan være tjent med; jeg troer, at det er en ond Tid, som skal gjenemgaaes, og at lysere Dage atter ville vende tilbage for Danmark. Det Arbejde, vi her gjøre, er altsaa efter min Mening ikke spildt, tvertimod vel stikket til at føre Folket fremad i politisk og social Udvikling.

Jeg tillod mig før at nævne, at der i den Lovgivningsvirksomhed, der siden 1848 er udviklet her i Landet, for en stor Deel er arbejdet stikket og uden en bestemt Plan, og navnlig troer jeg, at der er flere Forudsætninger for Nævningelovens Gjennemførelse, som man først kunde have ønsket gennemførte, førend man bragte Nævningeinstitutionen frem. En af de vigtigste, Straffeloven, foreligger imidlertid nu i Udkast, og den næstvigtigste, som efter min Overbeviisning er Communalloven, vil jo i en nær Fremtid kunne blive gennemført. Naar det altsaa nu efter min Mening er bedst, at stride frem i den Retning, for hvilken Regeringen er gaaet i Spidsen, troer jeg, at det er rigtigst at fremme denne Sag med noget større Hurtighed, end det synes at være Regeringens Plan. Man vil have seet, at den sidste Paragraph i Lovforslaget indeholder den Bestemmelse, at det ved særlig Lov skal afgjøres, naar nærværende Lov skal træde i Kraft. Det forekommer mig at være en forunderlig Maade, saaledes at stille Loven hen som et fuldfærdigt Arbejde og derefter overlade det til en kommende Tid, om den vil tage dette Arbejde og gennemføre det. Det er efter min Overbeviisning ikke rigtig. Enten maa man strax føre Loven ind i Livet eller sætte et vist begrændset Tidsrum, inden hvilket den skal træde i Kraft, og jeg skal derfor ved 2den Behandling tillade mig at foreslaae, at denne Lov træder i Kraft med Aaret 1869. — Der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) et Forslag, som jeg med nogen Modification kan tillade. Han anbefalede først at lade Loven træde i Kraft for Kjøbenhavn og gamle Kjøbenhavns Amt. Det kan ikke nægtes, at der frembyde sig de bedste Kræfter, og at der er den bedste Forbund for Nævningeinstitutionens Indførelse. Uagtet jeg ikke er blind for, at den Uligbed, som en kort Tid vil indtræde,

kan være uheldig, troer jeg dog, at der ved saadanne Reformer, som Nævningeinstitutionen, er nogen Anledning til at gaae gradviis tilværks. Det kan ikke nægtes, at der i de mere fraliggende Egne, hvor de Kræfter, der skulle virke, ere faa, vil være vanskeligt, i det Mindste for Dieblilket, at finde det tilstrækkelige Antal Mænd til at føre Institutionen ind i Livet. Mange af de Love, som ere udkomne siden 1849, have lagt overordentlig stærk Beslag paa de Mænds Kræfter, der have Evne, Tid og Leilighed til at beskæftige sig med offentlige Forhold, og jeg maatte derfor ansee det for rigtigst, om man endnu lod hengaae nogen Tid, f. Ex. 5 Aar, inden man lod Nævningeloven træde i Kraft for den øvrige Deel af Landet. Jeg skal derfor til Forslaget om, at Loven træder i Kraft for Kjøbenhavns og gamle Kjøbenhavns Amts Vedkommende i 1869, knytte et andet Forslag om, at Loven 5 Aar efter træder i Kraft for hele Landet. Efter disse Bemærkninger om Udkastet i sin Almindelighed, skal jeg tillade mig at gaae ind paa nogle enkelte Bestemmelser i selve Udkastet, idet jeg forbeholder mig gennem Endringsforslag til 2den Behandling at søge at udøve den Indflydelse paa Loven, som ogsaa jeg kunde ønske at have. Dog skal jeg samtidig tillade mig at henstille — da Sagen allerede 3 Gange har været til Udvalg her i Thinget — om ikke Folkethinget skulde finde sig foranlediget til at give Afkald paa den hyderligere Indflydelse paa Loven, som kunde udøves gennem et Udvalg, og directe lade Sagen gaae til 2den Behandling. Blandt de Punkter, om hvilke jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger, er navnlig § 30, hvor der findes en Bestemmelse om, at en stor Klasse af Mebborgere udelukkes fra den almindelige Nævningeliste, medmindre de inden en vis Tid begjære at optages paa den. De Folk, som man saaledes har villet udelukke, betegnes som dem, der udelukkende eller væsentligst ernære sig ved egne Hænders Gjærning. Det er nu allerede overmaade vanskeligt at bestemme, hvem der væsentligst eller udelukkende ernærer sig ved egne Hænders Gjærning, og dernæst forekommer det mig, at man vilde udelukke en meget stor og navnlig for Landet meget vigtig Klasse, som kan afgive gode Næv-